

Dobra sestra.

Milka in Vladko sta imela dobro sestro, Anico po imenu. Kadarkoli je prišla Anica iz šole, bilo je njeno prvo vprašanje: kako sta? ali sta zdrava? in jeli sta ubogala očeta in mater? Potem ju je poklicala k sebi in jima je brala, kako lepo povest iz svoje šolske knjižice. Necega dné, ko so zopet vsi trije skupaj sedeli, pripoveduje jima tako-le: „Milka in Vladko, vidva sta še premlada, da bi hodila v šolo. Kdor je še tako mlad, kakor sta vidva, tak še malo vé. A človeku je treba, da zná mnogo. Vse, kar je lepega in koristnega, treba se je učiti v mladosti. Največ se učimo v šoli. V šoli

je vse drugače nego lí domá v hiši. Tu sedé otroci v dolgih klopéh in gledajo na učitelja. Pred naukom se moli ali poje in potlej se začne nauk.

Pod klopjó na polici ima vsak otrok svojo knjižico, plôčico, risalo, písanko in peró. Vse te stvari stojé na polici, dokler učitelj ne ukaže, da jih otroci

vzemó. Največje veselje v šoli je takrat, kruha, a viděč, da je siromak bos, hití k očetu in jih prosi, naj bi dali siromaku svoje stare črevlje. Oče to radi storé. O da vam je bilo videti Slavka, kako vesel in srečen je bil, ko je videl, da si siromak obuva črevlje in blagoslávija njega in njegovega očeta.

Ta povestica nas uči, da tudi mi moramo pomagati siromakom. Prošiti moramo svoje starše zanje, in starši nas bodo radi uslišali, kadar bomo prosili za siromake.“

Takó je podučevala Anica svojega bratca in sestríco; otroci, tudi vi storite takó.

kadar znajo otroci čitati.

Poslušajta, čitati vama hočem o Slavku, ki je bil dobrega srcá. To povestico bodeš čitala tudi vidva, kadar bosta v šolo hodila.“ To

rekši, vzame Anica knjižico in bere bratcu in sestríci naslednjo povest:

„Bilo je pozno v jeseni.

V hišo Slavkovega očeta

pride prosják ter prosi, da

bi mu kaj podelili. Slavko

mu dá kos